

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobkyně: Y. Y., nar. X
státní příslušnost Čína
t. č. pobytem X

zastoupena advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.,
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2023, č. j. MV-170905-5/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) usnesením ze dne 22. 8. 2023, č. j. OAM-11478-46/ZM-2022, zastavilo řízení o žalobkynině žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobkynino odvolání a usnesení ministerstva potvrdil. Ztotožnila se se závěrem ministerstva, podle kterého došlo dne 10. 10. 2022 k zániku žalobkyniny zaměstnanecké karty ze zákona, a to uplynutím doby 60 dnů od skončení pracovněprávního vztahu. Již zaniklé pobytové oprávnění již proto nebylo možné obnovit. K námitkám, které žalobkyně vznesla v odvolání, žalovaná odkázala na rozhodnutí, kterým zamítla žalobkynino odvolání proti usnesení o nepovolení obsahu žádosti. Nepřisvědčila pak námitce, podle které ministerstvo nezohlednilo důvody, které nastaly bez zavinění žalobkyně. Zjistilo-li ministerstvo existenci důvodů pro zastavení řízení, nejedná se o nesprávný postup. Správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho rozhodování. Rozhodnutí ministerstva nebylo podle žalované ani přepjatě formalistické.
3. K námitce zásahu do rodinného života žalovaná zdůraznila, že řízení o žalobkynině žádosti bylo zastaveno, a proto nebylo rozhodováno věcně. Z tohoto důvodů se ministerstvo ani žalovaná přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývat nemohly. Pro úplnost však žalovaný odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, podle kterého může být zásahem do soukromého a rodinného života zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu. Dále poukázala na skutečnost, že podle cizineckého informačního systému pobývá žalobkyně v ČR od roku 2018, a to za účelem zaměstnání. Dne 21. 9. 2023 uzavřela sňatek s občanem třetího státu, který v ČR pobývá na základě zaměstnanecké karty. S ohledem na to, že žalobkyně a její manžel jsou státními příslušníky třetího státu, je jejich volbou, jakým způsobem se rozhodnou pokračovat v rodinném životě. Nadto, žalobkyně uzavřela sňatek až dne 21. 9. 2023, tedy po vydání rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení. Mohlo jí být tedy známo, že nedisponuje pobytovým titulem pro pobyt na území ČR. Tvrzené soukromé vazby (přátele) žalobkyně neupřesnila ani nedoložila. Ekonomické důvody pak za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života lze považovat jen výjimečně (např. hrozba hmotné nouze, ohrožení života a zdraví). Takové výjimečné okolnosti však nebyly v této věci dány, ani prokázány.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
5. Napadené rozhodnutí je podle ní přímým důsledkem skutečnosti, že jí nebyla povolena změna obsahu žádosti podle § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Rozhodnutí o změně obsahu žádosti podle citovaného ustanovení je přitom vyloučeno ze soudního přezkumu (§ 70 s. ř. s.) a lze jej přezkoumat až společně s rozhodnutím ve věci samé. Proto žalobkyně napadá také rozhodnutí o nepovolení změny obsahu žádosti ze dne 21. 8. 2023 a navazující odvolací rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2023.
6. Žalobkyně má za to, že ji postup správních orgánů uvěznil v procesní pasti. Ač byla úspěšná v řízení před Krajským soudem v Ústí nad Labem a řízení o její žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty bylo vráceno na počátek, bylo její pobytové oprávnění fakticky ukončeno, což má za následek i současný neúspěch. Správní orgány předešlá pochybení nereflektovaly, ale automaticky aplikovaly zákonná ustanovení, která nepočítají s tím, že by žadatel, jehož řízení bylo pravomocně zamítnuto, v důsledku toho přišel o práci a až následně byl úspěšný v rámci soudního přezkumu.
7. Postup správních orgánů je proto podle žalobkyně v rozporu s § 2 odst. 1 a 3 a § 4 odst. 1

správního řádu, neboť žalobkyně neporušila zákon a ničeho špatného se nedopustila, a přesto byla její žádost o prodloužení zaměstnanecké karty zamítnuta. Žalobkyně se přitom maximálně snažila o nápravu, o čemž svědčí dva pokusy o změnu zaměstnavatele a obsahu podání a rovněž žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Rozhodnutí správních orgánů vedou podle ní k absurdním důsledkům, které jsou v rozporu s obecnými principy vyplývajícími z čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 3 Ústavy. Žalobkynin případ je ukázkovým příkladem hrubé a formalistické nespravedlnosti. Nadto, v některých ohledech jsou odůvodnění rozhodnutí správních orgánů za hranou přezkoumatelnosti, neboť žalobkyni je vytýkáno, že nečinila úkony v době, kdy zákon jejich učinění nepřipouštěl. Jsou v nich také patrné chyby argumentace, která je v rozporu s pravidly formální logiky, a proto je vůbec nelze přezkoumat.

8. Žalobkyně je přesvědčena, že § 63 zákona o pobytu cizinců byl aplikován chybně. V případě žalobkyně totiž došlo k zániku pracovněprávního vztahu ze zákona podle § 48 odst. 3 písm. a) zákoníku práce. Tato norma byla aktivována nezákonným rozhodnutím ministerstva. Podle žalobkyně dochází k paradoxní situaci, kdy ukončení pracovněprávního vztahu má za následek zánik pobytového oprávnění, ale zánik pobytového oprávnění rovněž vede k ukončení pracovněprávního vztahu. Nezákonným rozhodnutím o zamítnutí žádosti se tak žalobkyně dostala do začarovaného kruhu.
9. Možnosti uvedené v § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nemohla žalobkyně bez svého zavinění využít, neboť v období od 23. 6. 2022 do 30. 3. 2023 byl její pobyt pravomocně ukončen. Změnu zaměstnavatele proto tehdy nemohla ohlásit, přesně to jí však doporučila žalovaná. Podle žalované zanikla zaměstnanecká karta, která však již neexistovala. Taková argumentace nedává podle žalobkyně smysl. Je evidentní, že v případě žalobkyně nastala anomálie, kterou není možné vyřešit jazykovým výkladem daných ustanovení. Žalobkyně proto připomněla judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu k přepjatému formalismu a výkladu právních norem. Žalobkyně postupovala v dobré víře a neučinila nic špatně, a proto nelze akceptovat nespravedlivý výsledek. Nadto, v základu současné situace stojí nezákonný postup správních orgánů (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232).
10. Relevantní ustanovení je podle žalobkyně třeba vyložit způsobem, který umožňuje dospět ke spravedlivému řešení. Nabízí se tak varianta počítání běhu 60denní doby podle § 63 zákona o pobytu cizinců až od chvíle, kdy žalobkyně mohla reálně změnu zaměstnavatele ohlásit, a toto ohlášení by jí mělo být umožněno. Popsaný nesoulad je možné napravit také za využití institutu změny obsahu podání podle § 41 odst. 8 správního řádu. Žalobkyně přitom netvrdí protiústavnost dané právní úpravy, ale namítá, že se ocitla v mezeři v právu. Odkazy na rozsudek Nejvyššího správního soudu zmíněné žalovanou nejsou podle žalobkyně přiléhavé.
11. Správní orgány pak smetly se stolu i veškeré pokusy žalobkyně její pobytovou situaci řešit. Po žalobkyni nelze požadovat, aby vlastními procesními kroky a z vlastní iniciativy pomáhala odstraňovat následky nezákonných rozhodnutí. Přesto žalobkyně iniciovala řízení o změně obsahu žádosti a tuto žádost navíc spojila s oznámením o změně zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které učinila do 60 dnů od chvíle, kdy se věc vrátila ministerstvu. Tento krok přitom nemohla učinit dříve než po právní moci rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem.
12. Správní orgány tvrdí, že žalobkyně neprokázala své tvrzení, že nemohla na původní

pracovní místo nastoupit. Tím si však protiřečí. Pokud se domnívají, že žalobkynina zaměstnanecká karta neexistovala, nedává smysl požadovat prokázání toho, že na původní pracovní místo již žalobkyně nemůže nastoupit. Pracovněprávní vztah žalobkyně s původním zaměstnavatelem skončil ze zákona a z žádného zákonného ustanovení neplyne žalobkyni povinnost návratu na toto konkrétní pracovní místo. To by ani nebylo zcela v dispozici žalobkyně.

13. Možnost využití § 41 odst. 8 správního řádu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Azs 7/2020-39. Zmíněný případ je v podstatných rysech identický s případem žalobkyně. Žalovaná se však s ním nevypořádala, ale pouze odkázala na rozsudky staršího data, které se týkaly odlišných situací.
14. Ani argumentace v rozhodnutí o odvolání proti nepovolení změny obsahu žádosti není správná. Jak již žalobkyně uvedla, dostala se do obtížné situace bez svého zavinění. Vážnost újmy nelze posuzovat izolovaně, ale je třeba zohlednit, že má původ v nezákonném rozhodnutí správních orgánů. Chyboval-li správní orgán, měl by situaci napravit. Nadto, újma spočívající v povinnosti opustit území je na první pohled zřejmá již ze skutečnosti, že zde žije současný žalobkynin manžel.
15. Přestože nebyla žádost žalobkyně meritorně posouzena, s ohledem na výjimečné okolnosti jejího případu se nelze nezabývat dopady rozhodnutí. Správní orgány se měly minimálně zabývat posouzením přiměřenosti ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně se v průběhu řízení rozvedla a dne 21. 9. 2023 uzavřela v ČR sňatek se svým přítelem. V případě povinnosti vycestovat bude jejich soukromý a rodinný život narušen a nelze s jistotou předvídat, kdy bude žalobkyni vydáno povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny. Je nemyslitelné, aby musela dlouho dobu setrvat bez manžela. Manžel nemůže žalobkyni následovat do Číny, neboť v ČR pobývá na základě zaměstnanecké karty, a přišel by tak o pobytové oprávnění. Nadto, žalobkyně v Číně nemá ubytování, prostředky ani příjmy. Závěrem žalobkyně dodala, že řízení o její žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny bylo zastaveno z důvodu podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

III. Vyjádření žalované

16. Žalovaná setrvala na závěru, že v nynější věci byly splněny všechny podmínky pro zastavení řízení a odkázala na napadené rozhodnutí a správní spis.

IV. Jednání před soudem

17. Na jednání dne 23. 10. 2024 žalobkyně setrvala na svém procesním stanovisku a shrnula argumenty uplatněné v žalobě. Žalovaná se z jednání omluvila a nežádala odročení jednání, soud proto rozhodl v její nepřítomnosti.

V. Posouzení žaloby soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
19. Žaloba není důvodná.
20. Podstata žalobní argumentace spočívá v tvrzení, že se žalobkyně dostala do procesní pasty v důsledku předchozího nezákonného rozhodnutí správních orgánů, a proto nabízí

alternativní výklad rozhodných ustanovení, který podle jejího názoru vede ke spravedlivému výsledku. Této argumentaci soud nepřisvědčil, neboť jak bude dále vysvětleno, žalobkyně měla zákonné prostředky, jimiž mohla předejít zániku zaměstnanecké karty *ex lege*. Tvzení o „procesní pasti“ proto není opodstatněné.

21. V této souvislosti je předně třeba připomenout skutkové okolnosti, které vyplývají ze správního spisu.
22. Žalobkyně podala žádost o prodloužení zaměstnanecké karty dne 8. 2. 2022. Dne 11. 5. 2022 ministerstvo její žádost zamítlo a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 5. 2022. Dne 28. 6. 2022 žalobkyně podala prostřednictvím zástupkyně blankenní odvolání (v němž uvedla, že jej podává z právní opatrnosti, protože neví, kdy bylo rozhodnuto o její žádosti, ani nic o jeho obsahu). Dne 21. 7. 2022 žalobkynina zástupkyně nahlédla do správního spisu. V srpnu 2022 žalobkyně doložila plnou moc pro nového (současného) zástupce ze dne 23. 8. 2022. Dne 17. 10. 2022 ministerstvo žalované přeposlalo sdělení Úřadu práce doručené dne 6. 9. 2022, podle kterého došlo k ukončení pracovního poměru žalobkyně u zaměstnavatele a na pracovní pozici, pro které jí byla vydána dosavadní zaměstnanecká karta, a to dohodou ke dni 11. 8. 2022. Dne 16. 9. 2022 žalobkyně doplnila prostřednictvím svého zástupce odvolání, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 14. 10. 2022 pro opožděnost.
23. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 22. 2. 2023, č. j. 59 A 81/2022-33, rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2022 zrušil pro vadu řízení, která spočívala v nesprávném doručování, a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Z téhož důvodu pak žalovaná zrušila i původní rozhodnutí ministerstva a vrátila mu věc k dalšímu řízení.
24. Dne 14. 4. 2023 žalobkyně zaslala ministerstvu podání nazvané oznámení o změně zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců a alternativně žádost o změnu obsahu podání podle § 41 odst. 8 správního řádu.
25. Rozhodnutím (sdělením) ze dne 12. 5. 2023 ministerstvo žalobkyni sdělilo, že nesplňuje podmínky podle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění uvedlo, že pro změnu zaměstnavatele je třeba předložit doklad, že pracovní poměr trvá nebo kdy skončil, což neučinila. Nadto, i pokud by žalobkyně doložila tvrzení, že její pracovní poměr skončil 24. 6. 2022, nebyla by splněna podmínka, podle které je třeba podat oznámení o změně zaměstnavatele do doby uvedené v § 63 zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 5. 2023. Ze správního spisu, tvrzení žalobkyně ani databáze zdejšího soudu nevyplývá, že by žalobkyně podala proti rozhodnutí o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele žalobu.
26. O druhé alternativní žádosti ministerstvo rozhodlo usnesením ze dne 21. 8. 2023 tak, že se změna obsahu žádosti nepovoluje, protože nejsou splněny podmínky § 41 odst. 1 a 8 správního řádu. Ministerstvo předně zdůraznilo, že změnou obsahu žádosti je taková změna, kterou by nebylo možné učinit jinak. V tomto případě nelze změnu obsahu žádosti provést, protože tomu brání úprava zákona o pobytu cizinců, konkrétně § 42g tohoto zákona. Krom toho, žalobkyně by stejně nemohla být na požadované pozici zaměstnána, protože jí na ni nebyla vydána zaměstnanecká karta a ani nebyly splněny podmínky pro oznámení podle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. I kdyby proto došlo ke změně obsahu žádosti, zákon o pobytu cizinců by neumožňoval žádosti vyhovět. Z procesní opatrnosti pak ministerstvo dodalo, že v tomto případě není splněna ani podmínka vážné újmy, ke které se stručně vyjádřilo. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 12. 12. 2023.

27. V mezidobí ministerstvo usnesením ze dne 12. 8. 2023 řízení o žalobkynině žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty zamítlo podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zdůraznilo, že v řízení bylo zjištěno, že žalobkyně ukončila pracovní poměr dohodou ke dni 11. 8. 2022. Tato skutečnost byla podle ministerstva stěžejní pro další postup, protože žalobkyně neučinila oznámení o změně zaměstnavatele v souladu s podmínkami § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. Zákon spojuje s uplynutím doby 60 dnů od ukončení pracovního poměru u zaměstnavatele na pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, zánik platnosti zaměstnanecké karty (§ 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Toto ustanovení se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu se podmínkami stanovenými zákonem.
28. Ministerstvo dále poukázalo na to, že pracovněprávní vztah žalobkyně, který splňoval podmínky § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, skončil dne 11. 8. 2022, tedy v době, kdy žalovaná rozhodovala o žalobkynině odvolání proti zamítavému rozhodnutí ministerstva, které nabylo právní moci dne 24. 6. 2022. Protože bylo rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2022 o žalobkynině odvolání zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci rozsudkem ze dne 22. 2. 2023, který nabyl právní moci dne 9. 3. 2023 a věc byla vrácena k dalšímu řízení, došlo k „obživnutí“ dříve pravomocně ukončeného řízení. Důsledky této skutečnosti bylo třeba podle ministerstva zohlednit i při posouzení žalobkyniny žádosti. Je proto třeba postupovat tak, jako by zrušené rozhodnutí nikdy neexistovalo a řízení o žalobkynině žádosti nebylo nikdy skončeno.
29. K „obživnutí“ podle ministerstva došlo v okamžiku, kdy žalobkyně již nemohla být držitelkou zaměstnanecké karty a ani nebylo možné považovat její zaměstnaneckou kartu za platnou. Žalobkynin pracovní poměr totiž skončil dne 11. 8. 2022 a žalobkyně v době následujících 60 dnů po uvedeném okamžiku neoznámila změnu zaměstnavatele. K zániku zaměstnanecké karty tedy došlo ke dni 10. 10. 2022. Ministerstvo proto shrnulo, že právo žalobkyně pobývat na území nezaniklo na základě později zrušeného rozhodnutí, ale zaniklo v souvislosti s ukončením pracovního poměru ke dni 11. 8. 2022, tedy uplynutím 60 dnů dne 10. 10. 2022. Protože nejpozději tohoto dne žalobkyně nepodala oznámení o změně zaměstnavatele podle § 42g zákona o pobytu cizinců, platnost žalobkyniny zaměstnanecké karty zanikla a ministerstvu vznikla povinnost řízení zastavit.
30. Žalovaná se pak s těmito závěry ministerstva ztotožnila v nyní napadeném rozhodnutí.
31. S ohledem na výše popsané okolnosti byl podle soudu postup správních orgánů souladný se zákonem. Žalobní argumentace se naopak mívá z rozhodovacími důvody, které soud výše shrnul, a směřuje (1) důvody, pro které bylo žalobkyni sděleno, že nesplňuje podmínky pro změnu zaměstnavatele podle § 42g zákona o pobytu cizinců, (2) důvody, pro které nebylo vyhověno její žádosti podle § 41 odst. 1 a 8 správního řádu, a (3) důvody, pro které bylo řízení zastaveno.
32. Předně nelze souhlasit s žalobkyní, že by správní orgány nereflektovaly zrušení původního zamítavého rozhodnutí ministerstva. Z nyní přezkoumávaného prvostupňového rozhodnutí jasně plyne, že ministerstvo výslovně uvedlo, že zánik zaměstnanecké karty nelze odvozovat od posléze zrušeného rozhodnutí o zamítnutí žalobkyniny žádosti (srov. výše bod 28). Žalobkyně tedy správním orgánům vytýká vadu, které se nedopustily.
33. Správní orgány naopak odvodily zánik platnosti zaměstnanecké karty od skončení pracovního poměru žalobkyně. Tento závěr má oporu v § 63 zákona o pobytu cizinců, který

spojuje s uplynutím doby 60 dnů od ukončení pracovního poměru zánik platnosti zaměstnanecké karty, není-li v téže lhůtě podána žádost o změnu zaměstnavatele v souladu s podmínkami § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců (nebo podána žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu se podmínkami stanovenými zákonem). Správní orgány tedy odvodily rozhodný okamžik od skutečnosti, která byla žalobkyni nepochybně známa, neboť pracovní poměr rozvázala dohodou.

34. Žalobkyně přitom nenabízí žádnou konkrétní argumentaci, ze které by vyplývalo, proč nemohla podat oznámení změny zaměstnavatele v době do 60 dnů od skončení pracovního poměru. Samotná skutečnost, že její žádost o prodloužení zaměstnanecké karty byla v té době zamítnutá, podání oznámení podle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců bez dalšího nevyklučovala. Byť by bylo žalobkyni pravděpodobně nejprve sděleno, že podmínky pro změnu zaměstnavatele nesplňuje, toto rozhodnutí ministerstva by mohla napadnout žalobu. Taková žaloba v kombinaci s podaným odvoláním proti původnímu zamítnutí žádosti a následným soudním přezkumem byla účinným prostředkem nápravy, kterým by žalobkyně zabránila zániku platnosti zaměstnanecké karty.
35. Této možnosti však žalobkyně nevyužila, resp. využila pouze odvolání a žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí zaměstnanecké karty. O paralelní využití oznámení o změně zaměstnavatele v kombinaci s případnou následnou žalobou se vůbec v rozhodné době nepokusila. I tehdy přitom byla zastoupena (srov. výše 22). Žaloba neobsahuje žádné vysvětlení (natož tvrzení objektivních překážek), proč žalobkynina procesní obrana zůstala „na půli“ cesty a proč nevyužila všech prostředků, které jí právní řád nabízel k odvrácení negativního důsledku zániku zaměstnanecké karty.
36. Za této situace nelze hovořit o procesní pasti, do které by žalobkyni uvrhl nezákonný postup správních orgánů. Žalobní argumentace, podle které by měl soud přijmout navržený alternativní výklad, a dosáhnout tak spravedlivého výsledku, proto není opodstatněná jako celek, a proto se soud již podrobněji nezabýval dílčími aspekty, které žalobkyně v této souvislosti uplatňuje.
37. Žalobkyně učinila oznámení o změně zaměstnavatele až dne 14. 4. 2023, tedy po uplynutí 60 dnů od ukončení pracovního poměru, k němuž se vztahovala předchozí zaměstnanecká karta, ke dni dne 11. 8. 2022. Ministerstvo žalobkyni sdělilo, že nesplňuje podmínky podle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím (sdělením) ze dne 12. 5. 2023. Pokud žalobkyně chtěla uplatnit argumentaci, kterou namítá nyní v žalobě, tedy že měla být lhůta počítána od jiného rozhodného okamžiku a že oznámení ze dne 14. 4. 2023 bylo včasné, měla tak učinit v rámci žaloby proti rozhodnutí (sdělení) ministerstva ze dne 12. 5. 2023. Právě proto, že toto rozhodnutí (sdělení) je samostatně soudně přezkoumatelné (viz např. rozsudky zdejšího soudu č. j. 45 A 9/2024-26 nebo č. j. 45 A 9/2023-48 a judikaturu v nich citovanou), nelze jej přezkoumávat v nynějším samostatném řízení týkajícím se zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty (viz § 75 odst. 2 *in fine* s. ř. s.).
38. Žalobkyně se pokouší vnést důvody, které měla uplatnit v žalobě proti sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele, do tohoto řízení oklikou prostřednictvím námitek proti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o změnu obsahu žádosti podle § 41 odst. 1 a 8 správního řádu jakožto podkladového a samostatně nepřezkoumatelného rozhodnutí. Usnesení ministerstva ze dne 21. 8. 2023, jímž nebyla povolena změna obsahu žádosti je však založeno na zcela jiných důvodech (srov. výše bod 26). Ministerstvo totiž zdůraznilo, že změnou obsahu žádosti může být pouze taková změna, kterou by nebylo možné učinit jinak,

a v tomto případě je speciálním ustanovením § 42g zákona. Proti tomu nosnému závěru žalobkyně nevznesla žádnou námitku (brojí pouze proti důvodům, které ministerstvo uvedlo nad rámec „z procesní opatrnosti“, tyto námitky jsou však vzhledem k absenci námitek proti nosnému důvodu podružené).

39. Pro úplnost soud doplňuje, že se se závěrem ministerstva o přednosti § 42g odst. 7 a 8 plně ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na rozsudek č. j. 54 A 16/2022-54, v němž vysvětlil, že pokud hodlá *držitel* zaměstnanecké karty změnit zaměstnavatele, je taková změna možná jen za podmínek § 42g odst. 7 až 10 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 31. 7. 2019, a to i ve vztahu k zaměstnanecké kartě vydané před uvedeným datem. Žádost o změnu obsahu žádosti podle správního řádu se jakožto obecná úprava v tomto případě neuplatní, ale její místo je tam, kde cizinec o zaměstnaneckou kartu teprve žádá a v průběhu řízení o žádosti chce změnit zaměstnavatele. Z tohoto důvodu je též nepřipadný odkaz žalobkyně na rozsudek NSS č. j. 1 Azs 7/2020-39, který se netýkal držitele zaměstnanecké karty, ale „prvožadatele“.
40. S ohledem na výše popsané okolnosti ministerstvo nepochybilo, jestliže zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců z důvodu zániku platnosti zaměstnanecké karty *ex lege*. Žalobkyně mohla tomuto nepříznivému důsledku zabránit podáním včasného oznámení o změně zaměstnavatele ve lhůtě 60 dnů od skončení jejího pracovního poměru dohodou, příp. mohla podat žalobu proti rozhodnutí (sdělení) ministerstva ze dne 12. 5. 2023 o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Neučinila-li tak (a to ani za pomoci zástupce, kterým v rozhodné době disponovala), jde tato procesní pasivita plně k její tíži a nejedná se o „procesní past“.
41. Dále soud nemohl přisvědčit ani námitce, podle níž měly správní orgány posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života. Řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno z důvodu zániku platnosti zaměstnanecké karty (tento závěr soud shledal souladným se zákonem, jak je vysvětleno výše), posuzování dopadu rodinného a soukromého života nepřicházelo za této situace v úvahu, neboť ani případný nepřiměřený dopad do těchto práv by nemohl způsobit „obživení“ již zaniklé zaměstnanecké karty. Rovněž podle ustálené judikatury správních soudů nejsou správní orgány povinny přezkoumávat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života, je-li dán důvod pro zastavení řízení, a žádost tedy není posuzována věcně (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2022, č. j. 3 Azs 274/2022-40, a judikaturu tam citovanou). Skutečnost, že žalovaný nad rámec nezbytného odůvodnění (z procesní opatrnosti) vyjádřil a stručně odůvodnil názor, že zastavení řízení nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobkynina soukromého a rodinného života, nezakládá povinnost soudu tuto otázkou věcně přezkoumávat.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

42. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. října 2024

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně